

Ra-Poor-Negro.

<https://hdl.handle.net/1874/355741>

RA - POOR - NEGRO.

RA-POOR-NEGRO was geboren en is gestorven als slaaf op het eiland *Madagascar*. Zijn eigen naam was RABENOHAJA, en het is onder dezen naam dat wij van hem zullen spreken, tot dat wij aan het tijdperk gekomen zijn, waarop hij den heiligen doop mogt ontvangen.

De slavenhouders op *Madagascar* stellen altijd meer vertrouwen op de slaven in hunne huizen geboren, dan op diegenen die zij voor geld gekocht, of in den oorlog buit gemaakt hebben; want deze laatsten gevoelen zich altijd ongelukkig door het gemis aan vrijheid, de verwijdering van hun vaderland en betrekkingen en den druk der dienstbaarheid, en behartigen minder de belangen hunner meesters en nemen gretig de eerste de beste gelegenheid te baat om te ont-

vlugten; terwijl de anderen, geen vaderland hebbende dan de woning in welke zij het eerste levenslicht aanschouwden, zich natuurlijk als leden van de familie beschouwen, en dit zijn zij dan ook werkelijk. Het was daarom dat RABENOHAJA, schoon hij in zijn gedrag en verstandsontwikkeling niet boven anderen uitstak, den last bekwam om den zoon zijns meesters ter school te geleiden en zorg voor hem te dragen. Daar er verscheidene van deze slaven waren, die hunne jonge meesters naar de school moesten vergezellen, zoo hadden de zendelingen een afzonderlijk uur gesteld om deze te onderwijzen, en het was dáár dat in het jaar 18.. RABENOHAJA als leerling werd opgenomen. In het begin scheen hij weinig aanleg tot leeren te hebben, en maakte hij ook weinig vorderingen. Maar toen hij, na eenige maanden, kennis kreeg aan het Evangelie en daarin belang begon te stellen, vorderde hij zoo snel, dat hij weldra in staat was alles met gemak te lezen wat in zijne moedertaal gedrukt was. Hij ontving de blijde boodschap des heils als een kind, en gevoelde zich een arm zondaar, die niets dan veroordeeling verdiend had, maar vond nu ook in JEZUS CHRISTUS zijnen Verlosser en Zaligmaker.

En niet alleen ontwikkelde zijn geloof, zijn

natuurlijk verstand en zedelijk gevoel, maar het gaf eene nieuwe rigting aan geheel zijn karakter en handelingen, hij vervulde nu zijne pligten met eene te voren nimmer betoonde vlijt en naauwgezetheid. Verstand, verbeelding, gedrag, ja alles was bij en in hem veranderd, sints hij de Christelijke godsdienst had aangenomen, en men kon in waarheid van hem zeggen, hetgeen PAULUS schreef, 2 Cor. V: 17, „Zoo dan, indien iemand in CHRISTUS is, die is een nieuw schepsel, het oude is voorbij gegaan, ziet! het is alles nieuw geworden.”

Hij vereenigde in zijn karakter diepen ootmoed en betamelijk zelfgevoel, hetgeen hem vroeger geheel vreemd was. Hij achtte zichzelve de minste der slaven, waarvan de voornaamste niet eens met de blanken in *Europa* gelijk gerekend werden, maar als Christen rekende hij zich met al Gods kinderen gelijk. Hoe dieper hij zich voor God verootmoedigde, hoe meer zelfstandigheid hij voor de menschen verkreeg. Het was nu niet langer oogendienst en menschenbehagen, maar den wille Gods doende, als dienstknecht van CHRISTUS. Hij zeide wel eens: ik ben slechts een arme slaaf, en toch mag ik de zekere bewustheid hebben, dat JEZUS CHRISTUS mij liefheeft. Schoon fijngevoeligheid, de vrucht der

beschaving, hem vreemd was, zoo bezat hij nogtans eene gevoeligheid, die veel kostelijker en van meer waardij is, namelijk de vrees om zijnen Schepper te mishagen, en een sterken afkeer van de zonde. Hij betoonde volstrekt geen weerzin om zijn eenvoudige maaltijd van rijst en manioc-wortel van een bananen blad of biezen matje te gebruiken, maar van de losbandige, goddelooze en wreede handelingen zijner medeburgers verwijderde hij zich met afschuw. Het hinderde hem niet hun half naakt te zien, ook kon hij hunne onbeschaafde manieren en ellendigen toestand wel verdragen, want dit was hij van zijne kindschheid af gewoon geweest, maar met ergernis aanschouwde hij hunne dierlijke hartstogten, hunne afgoderij, grove wellustigheden en uitgieting van boosheden. Hij had als het ware een open oog en een zekere tact ontvangen, dat hem waarschuwde in hetgeen goed en kwaad was, even als wij met onze uitwendige zintuigen waarnemen wat ons goed of schadelijk is, in het dagelijksche leven.

Ten jare 18.. en 18.. bezocht hij menigmaal de drukkerij, om de gedeelten van den bijbel of de tractaatjes die ter perse lagen, te lezen; zijn leeslust was zoo groot, dat hij dikwijls zijn verlangen te kennen gaf om het Engelsch

te leeren, om toch maar boeken te kunnen lezen; maar men raadde het hem af, daar dit te moeilijk voor hem gevonden werd.

Omstreeks het midden van het jaar 18.. begon het christendom bij de inboorlingen van *Madagascar* levendige belangstelling te verwekken; de kapellen konden de menigte van toehoorders die Godsdienstig onderwijs begeerden niet bevatten, en de zamenkomsten tot het gebed vernieuwden zich aan alle plaatsen. RABENOHAJA was een der eersten en ijverigsten onder de geloovigen, zoo als men hen spottenderwijze noemde. De één leerde hij lezen, anderen wekte hij op om de openbare godsdienst bij te wonen, en de biduren bezocht hij zoo dikwijls het hem maar mogelijk was.

Het was in September van het jaar 18.. dat zijn jonge meester de benoeming tot directeur eener school ontving, die zestig of zeventig mijlen van den zendingpost gelegen was; RABENOHAJA ontving bevel zijnen meester naar het dorp te vergezellen.

Daags voor zijn vertrek werd er nog eene openbare zamenkomst gehouden, om hem aan Gods bijzondere bescherming op te dragen. Hij weende bij het afscheid nemen, en zeide: "Ik ben nog slechts een kind in de kennis van Gods

woord; en moet nu de plaats reeds verlaten waar ik die weinige kennis heb opgedaan." Maar in een ander opzigt verblijdde hij zich, bij de gedachte in een' anderen werkring nuttig te kunnen zijn, en in dat verlangen is hij niet teleurgesteld.

Hij vertrok met een zak op den rug; en wat denkt gij dat er in was? Vóór alle dingen had hij gezorgd een Nieuw Testament bij zich te hebben; voorts verschillende gedeelten van het Oude Testament; en dan catechismussen, tractaatjes, gezangen, leesboekjes en dat alles in zijne moedertaal.

Zijne reis volbragt hij in groote benaauwdheid, zoo als hij mij later verhaald heeft; hij vreesde dat zijn jonge meester die nog een afgodendienaar was, hem misschien om zijn geloof kwalijk zou bejegenen. Nog onlangs had hij hem willen dwingen, om de afgoden te aanbidden, en hem met zware straffen gedreigd, indien hij hem ongehoorzaam bleef; maar de arme slaaf had op zijn doorgaand gedrag gewezen, sedert hij Christen was geworden, en er tevens bijgevoegd dat hij liever sterven wilde dan in eenig opzigt afgoderij bedrijven.

Men had hem echter geen leed gedaan; maar hoe zou het nu gaan, als hij zoo in de onmid-

delijke nabijheid zijns meesters moest leven? Hij was bevreesd en bevende, gelijk JACOB toen hij EZAU te gemoet toog, en hij bad God, gelijk deze gedaan had, dat Hij hem in deze verzoeking mogt staande houden. Zijn gebed werd verhoord; want de goede vorderingen die hij in het lezen gemaakt had, deden hem de gunst zijns meesters in zulk eene hooge mate verwerven, dat hij hem reeds daags na zijne aankomst in de school bij het onderwijs der kinderen liet behulpzaam zijn, en hem voortdurend met groote onderscheiding behandelde.

RABENOHAJA maakte hiervan getrouw gebruik, om de kennis van den waren God rondom zich te verspreiden. Want terwijl hij zijne kweekelingen de beginselen der wetenschappen leerde, zocht hij hun vooral met de hoofdwaarheden des Evangelies bekend te maken, en des avonds hield hij bidstonden, om de volwassenen tot het Christelijk geloof op te wekken. Reeds lang had hij naar eene gelegenheid uitgezien om ook eens met zijnen meester over het zalige van het geloof in JEZUS CHRISTUS te spreken; eindelijk meende hij *die* gevonden te hebben, toen zijn meester door eene zware ziekte werd aangetast. De slaaf bragt hem de dwaasheid onder het oog van op afgoden te vertrouwen,

of van tooverij hulp te verwachten, daar deze noch in gezonde, noch in zieke dagen van eenig nut kunnen zijn. De meester, door zijne smarten verslagen en ontmoedigd zijnde, hoorde zijne vermaningen gewillig aan, ja! verklaarde hem zelfs, dat zijn geloof aan de afgoden door een zonderling voorval, waarvan hij eenige jaren geleden getuige geweest was, aanmerkelijk was geschokt geworden. Toen verhaalde hij het volgende: „Eens was ik met den Koning RADAMA en verscheidene Officiëren op eene groote vlakte, toen onverwachts de bewaarder van den grooten nationalen afgod in ons midden verscheen; in zijne hand hield hij een staf met rood fluweel omwoeld, die het gewone zinnebeeld des afgods is. Bij ons gekomen zijnde, ging hij op eens aan het loopen, ginds en herwaarts, en vloog als een krankzinnige; de Koning vroeg hem wat hem toch bezielde; hij antwoordde dat de afgod er hem toe drong en hij die kracht niet wederstaan kon.” — „Laat mij dan eens zien,” hernam de vorst, „of de afgod op mij die zelfde magt uitoefent!” En dit zeggende, greep hij den staf en wandelde met statige treden zonder de minste bewegelijkheid de vlakte op en needer. „Maar misschien,” sprak Koning RADAMA zich tot mij wendende, „ben ik te zwaarlijvig

dan dat de God mij zoo kan laten loopen, beproef gij het eens gij zijt vlugger." Ik nam toen de staf en wandelde heen en weder, maar ook ik bleef kalm en ontwaarde in mij geen de minste geestdrift en verrukking. Daarop gaf ik den afgod aan den priester terug, die, niet weinig verslagen over den afloop dezer gebeurtenis, beschaamd heneenging; sinds dien tijd is bij mij een' heimelijken twijfel aan de magt der afgoden ontstaan.

RABENOHAJA met blijdschap vernemende dat zijns meesters vertrouwen op de magt der afgoden aan het wankelen was gebragt, verkondigde met toenemenden ijver het Evangelie der zaligheid, aan ieder die het maar hooren wilde. Voor sommigen mogt hij het gezegende middel zijn, om hen tot het geloof in CHRISTUS te leiden; anderen hoorden het, maar zonder zichtbaar gevolg, niemand echter was er die niet de wijsheid en den ijver van den armen slaaf bewonderde. Men begon zich nu ook tot hem met ligchaamskwalen te wenden, en dit vertrouwen opende hem een nieuw arbeidsveld; zie hier een voorbeeld.

Het opperhoofd van een naburig dorp kwam eens tot hem, zeggende: „gij hebt de boeken gelezen, en iedereen gelooft dat gij alles weet,

daarom kom ik tot u, want sinds drie jaren ben ik lijdende aan een zeer erg gezwel aan de maag, en schoon ik reeds vele middelen beproef, en mij te vergeefs tot de tooverijen gewend heb, wordt het van dag tot dag grooter; zie gij dan of gij mij helpen kunt." „De boeken die ik gelezen heb," hernam de slaaf, „hebben mij geleerd, dat al de rampen en beproevingen die ons overkomen, ons van God worden toegezonden, opdat wij Hem niet langer zouden vergeten, en ons vertrouwen niet op afgoden, tooverijen of wat het ook zijn moge, stellen zouden; wij moeten dus allereerst beginnen met naar het middel te vragen, waardoor wij met God verzoend kunnen worden." „Het zij zoo," riep de zieke uit, maar, „ik ga wellicht spoedig sterven, en wil God mij dan geen geneesmiddelen geven?" „God schenkt die middelen niet regtstreeks; maar zoo gij u tot Hem wendt, zegent Hij misschien de middelen die gij tot uwe genezing zult aanwenden."

RABENOHAJA beloofde hem de middelen te beproeven, die hij in soortgelijke omstandigheden had zien gebruiken, maar onder voorwaarde dat het Opperhoofd de amuletten, windsels en andere toovermiddelen die hem handen en voeten bedekten verre van zich zou doen. Deze voor-

waarde nam hij aan. De slaaf bereidde biddende een middel, dat weldra met volkome genezing gezegend werd. Het dankbare Opperhoofd begon terstond met de zijnen het onderzoek der Heilige Schrift; zijne familie bestond uit dertig personen, de vrome slaaf bezocht hen elken zondag, las dan uit den bijbel, en ging hun voor in 't gebed. De inwoners van het dorp vroegen met verwondering, is het op bevel des Konings, dat deze lieden, jong en oud zich thans in hunne woningen met het lezen van dat boek onledig houden? „Neen,” antwoorde het Opperhoofd, „maar ik ben overtuigd dat dit boek voor ons allen heilzaam en noodig is.” Zoo mogt ook hier, gelijk het zoo dikwijls bij 's Heeren omwandeling op aarde gebeurde, de ligchamelijke genezing, de oogen openen voor het eene en waarachtige heil der ziel.

Men heeft reeds gezien dat RABENOHAJA onder de eersten was, die het christendom omhelsden en den doop begeerden, maar toen in Mei 18.. voor het eerst inlanders gedoopt werden, had hij van zijn meester geen verlof kunnen bekomen om zich twee of drie weken van hem te verwijderen, opdat ook hij gedoopt zou worden. Later verkreeg hij zijn vurig verlangen, en toen haastte hij zich om tot de Zendelingen te komen. De

proeftijd kon voor RABENOHAJA kort zijn, want zijn geheele wandel was een onwedersprekelijk getuigenis geweest van de opregtheid zijner bekeering. Hij ontving dan den heiligen doop en werd tot het avondmaal toegelaten den 5 November 18...

Men heeft de inboorlingen nimmer aangemoedigd, om bij den doop van naam te veranderen, om alle onnoodige niterlijkheden te vermijden en om hen ook aan het gebruik van bijbelnamen geene bijzondere heiligheid te doen hechten. — Hij die gedoopt werd gaf vóór den doop zijnen naam op, zonder dat er vooruit met hem over gesproken werd, zoo ook met RABENOHAJA, die nu RA-POOR-NEGRO als zijn naam opgaf. De Leeraar was verwonderd en vroeg hem: RA-POOR-NEGRO! weet gij dat wel, is dat uwe bedoeling?" » o ja," antwoorde de slaaf, » dit is den naam, dien ik thans begeer," en nu werd hij ook zoo gedoopt. Het woord RA-POOR-NEGRO beteekend eigenlijk » arme neger.'

Men vroeg hem waarom hij zulk een zonderlinge naam voor zich had uitgekozen? „O!" antwoorde hij, „ik heb op uwe drukkerij eens een traktaatje gezien „de armen neger." Op het titelplaatje werd hij voorgesteld, liggende op zijne knieën, met de oogen ten hemel

geslagen; dit is mij altijd bijgebleven; nu ben ik ook slaaf gelijk hij, en wensch ook niets vuriger dan hem in zijne godzaligheid na te volgen; daarom nam ik zijnen naam aan." Ik deed hem opmerken dat het geen eigen naam was, maar dat de woorden „arme neger" iemands toestand, bestaan en wijze van zijn te kennen geven. „Welnu," antwoorde hij, „ik wensch dat dit de uitdrukking van mijn gemoedstoestand zijn moge, gedurende mijn geheele leven." Dadelijk maakte hij zich nu weder gereed om naar het dorp, waar zijn meester zijn verblijf hield, weder te keeren. Reeds tweemaal was hij door de koorts, die op dat gedeelte van het eiland *Madagascar* heerschte, aangetast geworden, en hij had een voorgevoel dat zoo hij haar weder terug kreeg, zij voor hem doodelijk zijn zoude; zelfs had hij tot een zijner vertrouwdste vrienden gezegd: „ik geloof niet dat wij elkander op deze aarde zullen wederzien. De Heer JESUS zal mij wel spoedig komen afhalen." De avond voor zijn vertrek bragt hij bij den Zendeling door. Deze sprak toen met hem dat het niet goed was dat hij zich zoo verontruste, maar dat hij op Gods Voorzienigheid vertrouwen moest, en gaf hem ook nog een middel om tegen de koorts te gebruiken. Hij verzekerde hem bij

herhaling, dat hij noch vrees voor de koorts, noch voor den dood had, maar dat het toch goed was ten allen tijde bereid te zijn. De nacht overviel hem, hij las een hoofdstuk uit het Nieuwe Testament, en hij ging met veel hartelijkheid en opgewektheid in het gebed vóór. Den volgenden morgen namen zij een aandoenlijk en teeder afscheid, toen begaf hij zich op weg. Eenige weken later ontving de Zendeling een brief van hem, waarin hij hem eenige spel-, lees en andere boeken vroeg. Zoo ontving hij nog van tijd tot tijd berigten van zijnen Christelijken ijver.

Maar weldra kwam toch de treurmare tot hem, dat RA-POOR-NEGRO in eene hevige koorts bezweken was. Twee van zijne scholieren ondernamen de reis naar den zendingspost, om den dood van hunnen geliefden onderwijzer mede te deelen. Men vernam toen, dat hij slechts drie dagen ziek was geweest, en dat hij in die dagen gedurig had uitgeroepen: „ik ga naar JEZUS! JEZUS roept mij! Ik vrees niets!” De laatste woorden die hij sprak waren: „Ik vrees niets! ik vrees niets!” En deze eenvoudige woorden, in het stervensuur uit den mond van een' bekeerden heiden gehoord, hebben gewigtiger beteekenis dan wij misschien oppervlakkig zouden

meenen. Hoe dat? vraagt welligt iemand. De onge Kunstelde en onbeschaafde heiden tracht zijne vrees voor den dood niet te verbergen; dikwerf heb ik het op *Madagascar* opgemerkt, dat de moedigste en dapperste mannen, op het oogenblik als zij den dood voor oogen waanden, in wanhoop en onder het storten van een vloed van tranen uitriepen: „Ik sterf! o mijn vader! o mijne moeder! ik sterf! Het is daaraan toe te schrijven dat de inboorlingen zorgvuldig alle gesprekken over den dood vermijden, en het als eene groote wreedheid beschouwen, om een vriend of bloedverwant ooit zijn naderend einde aan te kondigen. In ons beschaafd Christenland nemen de ongeloovigen den schijn aan, als of zij met den dood spotten; maar waar de stem der natuur zich doet hooren, geeft zij het luide te kennen, dat de dood altijd de Koning der verschrikking blijft. Hoe onwaardeerbaar is dan die genade Gods, die een arm zondaar in zijn stervensure kan doen uitroepen: Ik vrees niets!

Allen waren bedroefd over zijn heengaan, en dat te meer, daar RA-POOR-NEGRO de eerste der bekeerde inboorlingen was, die het der Goddelijke Voorzienigheid behaagde uit deze vergankelijke wereld tot zich te nemen.

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WUR & ZONNEN zijn verkrijgbaar de volgende kleine Stukjes:

	Gents.		Gents.
1. Peter Lohbeck	15	49. Als God werkt, wie zal dan keuren?	15
2. De welbestede Staiiver	10	50. De Soldaten-Dachter	10
3. De Wever uit Welsh	07½	51. Het gelukkige Sterfbed	10
4. De kleine Bewoner van het Auvergnésche Gebergte	10	52. De weg en het middel	15
5. Arme Sara	07½	53. De Gast zonder Bruiloftskl.	07½
6. De jonge Hutbewoonster	22½	54. Treffend voorbeeld	07½
7. Opwekking te Elberfeld	05	55. Levensschets v. Blumhardt	15
8. De Iersche Boer	10	56. Hadara, een jong Abyssiniër	04
9. Elisabeth Cunningham	20	57. De oude Geneesheer	10
10. John Robins, de Matroos	10	58. Roepstem des Heeren	15
11. Uitbreiding van de Parabel	10	59. Anna Walsh	07½
12. Colonel Jacob Gardiner	17½	60. Eerste zending te St Thomas	15
13. De Stroopers-dochter	10	61. Thirza	20
14. De Bode met goede tijding	15	62. vroege Godsvrucht	07½
15. Jausje Allan	15	63. De Russische Kleermaker	07½
16. Zonderlinge tussehenkomst der Voorzienigheid	07	64. Kenmerk v. een kind Gods	07½
17. Levensber. van Amalia Gale	10	65. Overtuiging verwaarloosd	12½
18. Sara Hill	15	66. Woord aan jonge moeders	07½
19. De Geschied. van Mary Smith	12½	67. De onbekende Zending	04
20. De Dorps-predikant	10	68. Mevrouw Rumpff	10
21. De waarheid van het Evang.	10	69. Opmerkelijke leiding Gods	07
22. Kraecht des geloofs	10	70. Een nieuw Traktaatje	10
23. Herman de Houthakker	12½	71. De vrome Landman	07½
24. Laatste uren v. John Cowper	10	72. Ged. over de Eeuwigheid	07½
25. Het einde van den tijd	10	73. Maria	10
26. Wat God bewaard, is wel bewaard	15	74. William	07½
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?	10	75. De Christen in het Gasthuis	03
28. De Weërhaan v. het Kasteel	12½	76. Lord Teignmouth	10
29. Eben-Haëzer in Latakko	10	77. Leven van Schwartz	08
30. Indiaansche Bekeerlingen	10	78. Wie zoekt die vindt	05
31. De Christen-feesten	05	79. Levensb. van een' Soldaat	05
32. Verhaal van 2 Predikers	07½	80. Pacalsdorp	07½
33. De Tijd en de eeuwigheid	10	81. Onnoodige zorgen	04
34. Kort en heilzaam bericht	10	82. Zachcüs	08
35. Johan Coenraad Ter Linden	07½	83. Twee Buren	10
36. Een Beroep op het hart	12½	84. Bekeering v. A. H. Franke	04
37. De Landman in den Elzas	10	85. Blandina	7½
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen	10	86. Bode van een Grijsaard	7½
39. Levensloop van C.L. Töpfer	07½	87. Het Huizege, te Heatherdale	15
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison	15	88. Christ, onder Hottentotten	5
41. Lydia S.	07½	89. Aärons dood	15
42. Hugo Bourne	07½	90. Het Paaschfeest	10
43. De Christelijke viering van den Zondag	05	91. Leven van Chrijssostomus	07½
44. Henry Oboekiah	10	92. Het Geheimz. in den Christen	5
45. De Zending-v. in Groenland	15	93. Jacob Wilson	15
46. Het bezoek bij een kranke	15	94. De eerste Keekgang	10
47. Brieven van een' Leeraar	15	95. Wanneer ben ik enz.	6
48. Polycarpus	10	96. Overeenk. Christel. Gods.	5
		97. Zendingsgave	15
		98. De zwarte knecht	10
		99. Valsehe Overleggingen	10
		100. De Bedelaar	5
		101. Samuel Hills	5
		102. Triumfboog van Titus	6

